

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 143/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosti JUDr. R. K., B., zastúpeného F., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. B. F., vedené pod spisovými značkami: Rvp 14407/2012, Rvp 14408/2012, Rvp 14409/2012, Rvp 14410/2012, Rvp 14411/2012, Rvp 14412/2012, Rvp 14413/2012, Rvp 14414/2012, Rvp 14415/2012, Rvp 14416/2012, Rvp 14417/2012, Rvp 14656/2012, Rvp 14657/2012, Rvp 14658/2012, Rvp 14659/2012, Rvp 14660/2012, Rvp 14661/2012, Rvp 14662/2012, Rvp 14663/2012, Rvp 14664/2012 a Rvp 14871/2012, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaniach vedených pod spisovými značkami: 4 Er 686/2012, 4 Er 864/2012, 4 Er/596/2012, 4 Er 167/2012, 4 Er 685/2012, 5 Er 688/2012, 4 Er 668/2012, 4 Er 591/2012, 4 Er 594/2012, 4 Er 593/2012, 11 Er 36/2003, 6 Er 185/2012, 12 Er 691/2012, 12 Er 687/2012, 5 Er 666/2012, 6 Er 595/2012, 12 Er 593/2012, 7 Er 324/2012 a uzneseniami z 2. októbra 2012, pod sp. zn.

9 Er 536/2012 a sp. zn. 9 Er 577/2012 a uzneseniami z 1. októbra 2012 a pod sp. zn. 15 Er 1725/2006 a uznesením z 9. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti JUDr. R. K. vedené pod spisovými značkami: Rvp 14407/2012, Rvp 14408/2012, Rvp 14409/2012, Rvp 14410/2012, Rvp 14411/2012, Rvp 14412/2012, Rvp 14413/2012, Rvp 14414/2012, Rvp 14415/2012, Rvp 14416/2012, Rvp 14417/2012, Rvp 14656/2012, Rvp 14657/2012, Rvp 14658/2012, Rvp 14659/2012, Rvp 14660/2012, Rvp 14661/2012, Rvp 14662/2012, Rvp 14663/2012, Rvp 14664/2012 a Rvp 14871/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 14407/2012.

2. Sťažnosti JUDr. R. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 6. decembra 2012, 7. decembra 2012 a 20. decembra 2012 doručené sťažnosti JUDr. R. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod spisovými značkami: 4 Er 686/2012, 4 Er 864/2012, 4 Er/596/2012, 4 Er 167/2012, 4 Er 685/2012, 5 Er 688/2012, 4 Er 668/2012, 4 Er 591/2012, 4 Er 594/2012, 4 Er 593/2012, 11 Er 36/2003, 6 Er 185/2012, 12 Er 691/2012, 12 Er 687/2012, 5 Er 666/2012, 6 Er 595/2012, 12 Er 593/2012, 7 Er 324/2012 a uzneseniami z 2. októbra 2012, pod sp. zn. 9 Er 536/2012 a sp. zn. 9 Er 577/2012 a uzneseniami z 1. októbra 2012 a pod sp. zn. 15 Er 1725/2006 a uznesením z 9. októbra 2012.

Napadnutými uzneseniami okresný súd vylúčil sťažovateľa z vykonávania exekúcií z dôvodu, že bol zamestnancom účastníka exekučného konania [v danom prípade obchodnú spoločnosť P., s. r. o. (ďalej aj „oprávnená“)], čo podľa názoru okresného súdu zakladá dôvod na jeho vylúčenie.

Z obsahu sťažností a ich príloh vyplynulo, že sťažovateľ je súdnym exekútorom, ktorý vykonáva exekučnú činnosť na základe zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) od 6. júna 2007. V označených exekučných konaniach sťažovateľ vykonával exekúcie pre oprávnenú, s ktorou bol v pracovnom pomere do 5. júna 2007, na vymożenie finančných pohľadávok oprávnenej zo zmlúv o pôžičkách poskytnutých fyzickým osobám.

Sťažovateľ sťažnosťami napáda uznesenia okresného súdu vedené pod spisovými značkami: 4 Er 686/2012, 4 Er 864/2012, 4 Er/596/2012, 4 Er 167/2012, 4 Er 685/2012, 5 Er 688/2012, 4 Er 668/2012, 4 Er 591/2012, 4 Er 594/2012, 4 Er 593/2012, 11 Er 36/2003, 6 Er 185/2012, 12 Er 691/2012, 12 Er 687/2012, 5 Er 666/2012, 6 Er 595/2012, 12 Er 593/2012, 7 Er 324/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 9 Er 536/2012 a sp. zn. 9 Er 577/2012 z 1. októbra 2012 a sp. zn. 15 Er 1725/2006 z 9. októbra 2012, ktorými okresný súd ex offio rozhodol o jeho vylúčení z vykonávania exekúcií, a postup všeobecného súdu, ktorý viedol k ich vydaniu.

Sťažovateľ v sťažnostiach namieta, že okresný súd porušil jeho práva, a to konkrétne:
«A. právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“);

B. právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“);

C. právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;

D. právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;

E. všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy;

F. zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Dohovoru.»

Sťažovateľ porušenie už uvedených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu odôvodňuje tým, že všeobecný súd:

„a) bez toho aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III. ÚS 322/2010-37;

b) bez toho aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti sťažovateľa vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho aby existovala námietka zaujatosti alebo akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe sťažovateľa v exekúcii:

d) bez toho aby existovali oprávnené obavy povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III. ÚS 322/2010;

rozhodol s konečnou platnosťou (podľa ust. § 30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu všeobecného súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok) o právnom postavení sťažovateľa, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti vykonávať teraz i v budúcnosti exekúciu vedenú pre vymoženie pohľadávky obchodnej spoločnosti P., s. r. o. voči povinnému, ktorá bola prisúdená rozsudkom S. spoločnosti S., a. s. “

Sťažovateľ ďalej uvádza: *«Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k tomu, že sťažovateľ je ako súdny exekútor zaujatý voči oprávnenému – obchodnej spoločnosti P., s. r. o... Sťažovateľ ako strana konania nebol oboznámený s tým, že všeobecný súd vedie konanie, v ktorom rozhoduje o jeho právach a právnom postavení (a to v súvislosti s jeho zaujatosťou), nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení... Rozhodnutím všeobecného súdu došlo k enormnému zníženiu majetkovej hodnoty sťažovateľa do tej miery, že viac nemožno hovoriť o hodnote v pravom slova zmysle... mohol legitímne očakávať, že uskutočnením činností v rámci výkonu exekúcie dôjde k zhmotneniu odmeny*

za výkon exekúcie... Napadnuté rozhodnutie tohto súdu v praxi objektívne vyvolalo také účinky, že sťažovateľ bol zbavený vlastníctva značnej majetkovej hodnoty a taktiež došlo k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že ak bude postupovať podľa záväzných právnych noriem a usmernení exekučného súdu, realizácia úkonov pri výkone exekučnej činnosti bude generovať jeho finančnú odmenu...

Sťažovateľ, aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, mal v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Sťažovateľ však bol, a to najmä vzhľadom k faktu, že všeobecný súd rozhodoval o jeho práve vykonať exekúciu a toto rozhodnutie výrazne ovplyvnilo jeho právne postavenie, stranou konania rovnako ako povinný. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takúto odlišné zaobchádzanie. Odlišné zaobchádzanie so sťažovateľom nemožno ospravedlniť jeho iným postavením (postavením súdneho exekútora), pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania.»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že jeho v petite sťažností označené základné práva a práva, resp. označené články ústavy a dohovoru boli napadnutými uzneseniami a postupom predchádzajúcim ich vydaniu porušené, a zároveň navrhuje, aby boli napadnuté uznesenia okresného súdu zrušené. Sťažovateľ sa napokon domáha aj priznania primeraného finančného zadostučinenia a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami: Rvp 14407/2012, Rvp 14408/2012, Rvp 14409/2012, Rvp 14410/2012,

Rvp 14411/2012, Rvp 14412/2012, Rvp 14413/2012, Rvp 14414/2012, Rvp 14415/2012, Rvp 14416/2012, Rvp 14417/2012, Rvp 14656/2012, Rvp 14657/2012, Rvp 14658/2012, Rvp 14659/2012, Rvp 14660/2012, Rvp 14661/2012, Rvp 14662/2012, Rvp 14663/2012, Rvp 14664/2012 a Rvp 14871/2012 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc citované právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného konania (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu a k namietanému porušeniu článkov ústavy a dohovoru

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu, ktorými bol súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcií, čo malo mať za následok porušenie jeho označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu a označených článkov ústavy a dohovoru.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo,

politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo k etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu

týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010). Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Zo sťažností možno vyvodit', že kľúčová námietka sťažovateľa v nich obsiahnutá je v zásade založená na tvrdení, že okresný súd rozhodol v jeho veciach ústavne neakceptovateľným spôsobom a nad rámec svojich právomocí, keď ho v priebehu napadnutých exekučných konaní vylúčil z vykonávania exekúcií len na základe skutočnosti, že bol (predtým, ako sa stal súdnym exekútorom) určitý čas (pred vykonávaním exekúcií) zamestnancom oprávnenej, t. j. hlavne pre jeho pomer k účastníkovi konaní (oprávnenej).

Ústavný súd po preskúmaní sťažností zistil, že sťažovateľ sa na neho opakovane obracia so skutkovo a právne takmer identickými sťažnosťami, o ktorých už viackrát rozhodol, pričom formuloval k nim jednoznačné právne závery (pozri m. m. IV. ÚS 193/2012, IV. ÚS 221/2012, IV. ÚS 354/2012, IV. ÚS 355/2012, IV. ÚS 458/2012).

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľovi musí byť právny názor ústavného súdu na problematiku týkajúcu sa jeho vylúčenia ako súdneho exekútora z vykonávania exekúcií dobre známy. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva otázka, aký význam a efektivitu má pre neho opakované podávanie sťažností ústavnému súdu v skutkovo a právne takmer identických veciach, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa tento javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

V naznačenom kontexte ústavný súd poukazuje na judikatúru ESLP k čl. 13 dohovoru, z ktorej možno identifikovať požiadavky kladené na vlastnosti vnútroštátnych prostriedkov nápravy, ku ktorým patrí požiadavka ich prístupnosti, adekvátnosti a praktickej účinnosti (k tomu pozri KMEC, J. et al.: Evropská úmluva o lidských právech. Velké

Komentáre. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 198). Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy i v prípade pochybnosti o jeho účinnosti vyplýva taktiež z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok zo 6. novembra 1980, č. 7654/76, § 37), táto sa však uplatní v prípadoch, keď pochybnosti sťažovateľa o účinnosti prostriedku nápravy nie sú podložené dostatočnými argumentmi, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že takýto prostriedok nápravy ponúka primerané vyhliadky na úspech, napr. s ohľadom na ustálenú vnútroštátnu judikatúru (Radio France a ďalší proti Francúzsku, rozhodnutie ESLP z 23. septembra 2003, č. 53984/00, § 34).

Z takmer identickej argumentácie sťažovateľa uvedenej v sťažnostiach, ktoré sú predmetom predbežného prerokovania, možno vyvodiť, že odôvodnenie napadnutých uznesení okresného súdu obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia vecí okresným súdom, obdobné závery ako v iných jeho veciach, ktoré už ústavným súdom boli preskúmané a rozhodnuté.

S poukazom na uvedené skutočnosti a prihliadajúc na zásadu efektivity a procesnej hospodárnosti konania sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania týchto sťažností plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 193/2012 z 12. apríla 2012, IV. ÚS 221/2012 z 3. mája 2012, IV. ÚS 354/2012 z 9. augusta 2012, IV. ÚS 355/2012 z 9. augusta 2012, IV. ÚS 458/2012 z 28. augusta 2012 a sp. zn. IV. ÚS 632/2012 zo 14. decembra 2012) týkajúcich sa takmer rovnakých sťažností sťažovateľa, ktoré boli ústavným súdom odmietnuté pre zjavnú neopodstatnenosť vzhľadom na ústavnú udržateľnosť záverov všeobecných súdov o vylúčení sťažovateľa ako súdneho exekútora z vykonávania exekúcií z dôvodu, že bol zamestnancom oprávnenej.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené bez nevyhnutnosti podrobnejšieho odôvodňovania svojich právnych záverov odmietol sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2013